

И разбираемъ наистинѣ дѣрзованіето си : разбираамъ какво направихъ, уничтожихъ едно завѣща-
ніе, дѣяніе священное, ползата отъ коѣкто не и-
деше само на мене, сестра ми, грыжжатъ за коѣкто
майками на мене вѣзложи, щѣше да стане бо-
гата, и безъ пейнѣ волїкъ, азъ съ рѣцѣтъ си іжъ
заглѣбихъ въ сиромашій. Ей, разбираамъ всичко-
чко това ; но двѣ чисты души, благородны и че-
столюбивы вѣма да ся запятнятъ поради едно прѣ-
стѣплѣніе, което тѣ не скъ направили. Тая причина
ми ся видѣ по-горня и отъ правосѫдіето. Ако
бы и азъ да съмъ направилъ погрѣшкѫ, . . . от-
говоренъ съмъ ! . . . но тая борба мя обори,
и не могѫ вече да устоїж.

10 Октомврия.

Днесъ часътъ по единъ слѣдъ пладне събрали
ся всички за да присѫтствуваатъ при подписаніе-
то на брачнѣтъ спогодѣ. А пакъ азъ благослови-
вихъ ранѣтъ си, защото поради неїжъ не ся на-
мѣрихъ въ мѣстото на осѫжданіето си. Когато
часътъ около три пишахъ на малкѣтъ си Елен-
ка, па коѣкто повече отъ всякой другъ пѣтъ ся
мѣсячахъ да посветѣвъ всичкѣтъ си душѣ, дойдохъ
въ стаѣтъ ми г-жа Порое и г. Ловененъ. Отъ
много врѣме като посѣщавалъ г-жѣ Ларокъ, той
си запозналъ съ старѣтъ ми пріятелкѫ, и, като
оцѣнивалъ добринытъ ѝ, съзвезъ къмъ неїжъ пла-
тоническѣ любовь, храктерѣтъ на коѣкто извра-
ща лѣкаръ Демаре. Слѣдъ много взаимни при-